

ŞİLİ STADYUMU, VICTOR JARA EYLÜL 1973

Stadyumda

Beş bin kişiyiz
kentin bu küçük bölümünde.
Burada beş bin kişiyiz.
Toplam kaç kişi olduğumuzu merak ediyorum
bütün kentlerde ve ülkenin tümünde?
Sadece burada
on bin el var, tohum eken
ve fabrikaları çalıştıran.
İnsanlığın ne kadarı
açlık, soğuk, panik ve acıya
manevi baskı, korku ve deliliğe maruz bırakıldı?
İçimizden altı kişi kayboldu
sanki uzaydaki yıldızların arasında.
Biri öldü, diğeri öyle dövüldü ki
bir insanın öyle dövülebileceğine asla inanmazdım.
Diğer dördü yaşadıkları dehşeti sonlandırmak istedi
biri boşluğa atlayarak,
başka biri başını duvara vura vura,
fakat hepsi gözlerinde ölümün sabit bakışıyla.
Faşizmin yüzü nasıl bir dehşet yaratıyor!
Planlarını bıçak gibi keskin bir hassasiyetle yürütüyorlar.
Hiçbir şeyi umursamadan.
Onlar için kan madalyalarla eş değer,
katliam bir kahramanlık eylemi.
Tanrım, yarattığın dünya bu mu,
bunun için miydi yedi gün süren mucizen ve uğraşın?
Bu dört duvarın arasında kısıtılmış, sadece bir sayıyız
büyüyemeyecek bir sayı,
ölüme olan hasreti azar azar artan
Ama birdenbire bilincim uyanıyor
ve görüyorum ki bu cinayet dalgasının kalp atışı yok,
sadece makinaların vuruşları,
ve tatlı tatlı sırttan ordu
bekliyor.
Meksika, Küba ve tüm dünya
bu zulme karşı haykırmalı!
Biz burada on bin el
hiçbir şey üretmeyen.
Tüm ülkede toplam kaç kişiyiz?
Başkanımızın, yoldaşımızın kanı,
bombalardan ve makinalı tüfeklerden daha sert vuracak!
Yumruğumuz işte böyle yeniden inecek!
Şarkı söylemek ne kadar zor
dehşeti söylemem gerekince.
İçinde yaşadığım dehşeti,
İçinde öldüğüm dehşeti.
Kendimi bu büyük dehşetin içinde görürken
ve birçok bitimsiz an içinde
sessizlik ve çılgınlık şarkımın sonu
Gördüklerim, daha önce hiç görmedim
Hissettiklerim ve şu anda hissediyor olduklarım
O anı doğuracak...

Şili Stadyumu, Victor Jara
Eylül 1973

ESTADIO CHILE, VICTOR JARA SEPTEMBER 1973

In the stadium

There are five thousand of us
in this small part of the city.
Five thousand of us here.
I wonder how many of us altogether
in the cities, in the whole country?
In this place alone
are ten thousand hands which plant seeds
and make the factories run.
How much humanity
exposed to hunger, cold, panic, pain,
moral pressure, terror and madness?
Six of us were lost
as if among the stars of space.
One dead, another beaten as I never could have believed
a human being could be beaten.
The other four wanted to end their terror
one jumping into emptiness,
another beating his head against a wall,
but all of them with the fixed look of death.
What horror the face of fascism creates!
They carry out their plans with precision of knives.
Nothing matters to them.
To them, blood equals medals,
slaughter is an act of heroism.
Oh God, is this the world that you created,
was it for this your seven days of wonder and work?
Trapped between these four walls we are just a number
A number which cannot grow,
its longing for death gradually increasing
But suddenly my conscience wakes up
and I see that this tide of murder has no heartbeat,
only the pulse of machines
and the military smiling sweetly
waiting.
Let Mexico, Cuba and the world
cry out against this atrocity!
We are ten thousand hands
which produce nothing.
How many of us altogether in the whole country?
The blood of our President, our compañero,
will strike more powerfully than bombs and machine guns!
That's how our fist will strike again!
How hard it is to sing
when I must sing of horror.
Horror in which I am living,
horror in which I am dying.
Seeing myself among so much horror
and so many endless moments
silence and screams are the end of my song
What I see, I have never seen before
What I have felt and what I feel now
Will give birth to the moment...

Estadio Chile, Victor Jara
September 1973